

Ileana Predescu

Constantin PARASCHIVESCU

A făcut Ileana Predescu drumul invers al Micului Prinț, de la pământ în Cosmos? A fost ea printre noi Micul Prinț îndrăgostit de sufletele oamenilor și Îngerul ocrotitor al celor mai frumoase visuri ale noastre? S-a suit la cer să aprindă din nou stelele, să-i dea veștedeii flori fața strălucitoare, aurie, a bătrânului astru, Soarele, privirea drăgăstoasă Lunii, iar din imensitatea albastră să-i șteargă Pământului imaginea fadă de ciubăr răsturnat, pentru ceea ce credem că e, mărturisit sau nu, fascinantă creație divină? Da!... Cu sau fără pălărioara ca o scufie, această Actriță unică, sensibilă, plămădită din miracolul firii, a fost până în ultimele ei clipe o apariție de vis!

PORTRET ÎN OGLINDĂ

Ileana PREDESCU: Am ajuns în teatru din pură întâmplare. Nici prin gând nu-mi trecea să urmez arta dramatică. În vara când am terminat liceul, am plecat într-o excursie în munți; dar a venit stabilizarea și n-am avut bani să mă întorc. Când am reușit să ajung acasă, mai erau examene doar la Drept și la Conservator; am dat și-am reușit la amândouă, însă în vreme ce la Drept ar fi trebuit să plătesc taxe mari, la Conservator primeam bursă. Față de asemenea argumente „concrete”, vorbele mari... De fapt, intenționasem cu totul altceva.

Ileana POPOVICI: *Medicina?*

Ileana Predescu: De unde știți? Într-adevăr.

*

Am avut, în materie de roluri, tot ce-și poate visa o actriță: am jucat aproape toate genurile, am parcurs epocile și operele capitale, teatrul antic, Shakespeare și Cehov, tragedie și comedie, teatru contemporan american și chiar Ionescu. Paradoxal, poate tocmai de aceea, însă, acum nu sunt nici mulțumită, nici împăcată. Așa ceva e ușor de înțeles. Sunt o ființă extrem de curioasă. Cred că e resortul principal al firii mele – tot ce nu cunosc mă atrage și mă solicită: sunt curioasă în raport cu oamenii, cu situațiile, cu stările, cu sentimentele; iar teatrul a însemnat pentru mine soluția perfectă pentru a-mi hrăni curiozitatea. În această calitate, îl iubesc ca pe o fereastră spre lume – nici mai mult, nici mai puțin. Nu e un ideal în sine, religia mea. Și acum, am impresia că nu știu ce-ar mai putea să-mi ofere nou; de pildă, ce-aș mai putea găsi în Ionescu, după *Scaunele* – piesa lui fundamentală? Sigur că pot să revin, și am s-o și fac, pentru că orice meserie își are doza ei de rutină necesară. Dar nu aceasta e bucuria. Trebuie să recunosc: ceea ce mă interesează cel mai mult sunt satisfacțiile mele personale.

*

Ca să folosesc un joc de cuvinte foarte la îndemână, aș spune că singura mea metodă e lipsa oricărei metode. Nu există nimic comun între un rol și altul, cu excepția faptului că nu lucrez niciodată acasă, de una singură. Bineînțeles, citesc, caut să aflu cât mai mult în legătură cu piesa, cu lumea ei; mă stimulează interminabilele discuții lăaturalnice. Dar sunt complet incapabilă să migălesc gesturi în fața oglinzii, să-mi fixez vocea pe magnetofon și pe urmă să refac aidoma o linie sonoră între timp deja moartă. Mi-aș pierde sinceritatea. Detest actorii care-și ascultă vocea! Și cred că rețeta, în principiu, e greșită – în teatru, nimic nu poate fi fixat, oprit, păstrat, reluat. Nu există decât scânteia reacției vii, a comunicării, adevărul care se naște în acea clipă, își vede de viața lui, de fiecare dată altul, altfel. „Imortalizarea” e o prostie, o infirmitate. Adevărul adevărat apare